

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 390/07
01.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Надежде Радевић, Јованке Кажих и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Министарства правде, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању Гж.1929/06 од 11.10.2006. године, у седници већа одржаној дана 1.03.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Врању Гж.бр.1929/06 од 11.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Врању П.бр.1745/04 од 10.05.2006. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА којим је тражила да се обавезе тужена Република Србија – Министарство правде Републике Србије, да јој на име накнаде штете због незаконитог лишења слободе, повреде части и угледа, исплати износ од 800.000,00 динара са затезном каматом од 10.05.2006. године до исплате. Обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.200,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Врању Гж.бр.1929/06 од 11.10.2006. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле па је потврђена наведена првостепена пресуда Општинског суда у Врању.

Благовременом и дозвољеном ревизијом пуномоћник тужиле, адвокат АБ, побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити битна повреда одредаба парничног поступка на коју се указује у ревизији, јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Основног суда у Херцеговном посл. бр. К.9/02 од 23.12.2003. године окривљена АА од оца ББ, рођена __. године са пребивалиштем у ВВ, осуђена је због кривичног дела преваре у продуженом трајању на јединствену казну затвора у трајању од 5 месеци. Тужила је издржала казну затвора у КЗУ у Пожаревцу у периоду од __. године до __. године. Решењем Основног суда у Херцеговном исправљена је наведена правноснажна пресуда Основног суда у Херцеговном у делу који се односи на личне податке окривљене АА, тако да сада стоји окривљена ДД, стално настањена у ГГ, без ближих података.

Тужила у овом спору захтева да се обавезе тужена да јој исплати новчану накнаду неметаријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа и слободе узроковано неоснованим лишењем слободе. Није спорно да је МУП-СУП у Врању доставио Основном суду у Херцеговном податке за АА од оца ББ, рођена __. године у ВВ, са пребивалиштем у ВВ. Ови подаци су тачни и односе се на тужилу која је правноснажном пресудом Основног суда у Херцеговном и осуђена на казну затвора. Међутим, Основни суд у Херцеговном подигао је оптужницу не против тужиле, већ против ДД, односно друге особе. Стога произилази да нема одговорности тужене Републике Србије – Министарства правде, јер је СУП доставио податке који су тачни у односу на тужилу, па је замена личности последица пропуста суда у Херцеговном. Тужена би могла одговорати у смислу члана 172. став 1. ЗОО којим је регулисано да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Тужила би имала право на накнаду штете за душевне болове због неоснованог лишења слободе на основу одредбе члана 560. став 1. тачка 1. Закона о кривичном поступку, али у овом случају нису испуњени услови за њену примену. Тужена Република Србија није пасивно легитимисана и није у обавези да накнади штету тужили. Како је суд у Херцеговном донео осуђујућу пресуду, за причињену штету одговорна је Република Црна Гора. Из наведених разлога правилан је правни закључак нижестепених судова да је тужила погрешно означила туженог.

На основу наведеног. применом члана 405.ЗПП, ревизија тужиле је као неоснована одбијена.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз